

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 03 sierpnia 2018 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 października 2016 roku M. K. zadzwonił do P. D. i spytał się go, czy będzie mógł pojechać z nim do W., pytając również czy może im towarzyszyć jego kolega - Ł. M.. P. D. zgodził się na to i w tym samym dniu prowadzonym przez niego pojazdem marki B. o nr rej. (...) czworo mężczyzn udało się do W.. P. D. już wcześniej planował wyjazd do W. w celu zakupu odzieży.

Pierwszym obiektem, w którym mężczyźni zamierzali dokonać zakupów było Centrum Handlowe (...). Po przyjeździe na miejsce i wejściu do centrum handlowego mężczyźni rozdzielili się w ten sposób, że P. D. i Ł. Z. udali się na zakupy, natomiast M. K. i Ł. M. wspólnie poszli w innym kierunku, udając się m.in. do sklepu (...). Mężczyźni ukradli z tego sklepu parę butów marki N.

o wartości 405,00 zł. P. D. i Ł. Z. po obejrzeniu produktów znajdujących się w kilku sklepach uznali, że nie znaleźli rzeczy, które będą chcieli kupić

i postanowili opuścić Centrum Handlowe (...) wyjściu z obiektu P. D. zadzwonił od M. K. i poinformował go o tym, że wraz

z Ł. Z. zamierzają pojechać do kolejnego centrum handlowego. Po chwili M. K. i Ł. M. pojawili się na parking. Mężczyźni posiadali przy sobie czarne torby przewieszane przez ramię. W jednej z nich znajdowała się skradziona para butów marki N..

Po opuszczeniu F. A. prowadzonym przez P. D. pojazdem marki B. czwórka mężczyzn udała się do Centrum Handlowego (...) w P.. Po wejściu do obiektu mężczyźni ponownie rozdzielili się w ten sposób, że M. K.

i Ł. M. poruszali się razem. Mężczyźni udali się m.in. do sklepu (...), skąd jeden z nich zabrał kurtkę marki T. o wartości 599,99 zł, odcinając i pozostawiając na miejscu chip zabezpieczający kurtkę przed kradzieżą. Następnie M. K. i Ł. M. udali się do sklepu (...), skąd ukradli bluzę z kapturem o wartości 586,00 zł. Mężczyźni weszli jeszcze do sklepu (...), w którym również dokonali kradzieży. M. K. i Ł. M. dokonali zaboru z tego sklepu trzech par butów sportowych, kurtki oraz dwóch koszulek. Łączna wartość przedmiotów skradzionych ze sklepu (...) wyniosła 1 744,00 zł. Ostatnim sklepem, w którym mężczyźni dokonali kradzieży był T. R., skąd mężczyźni zabrali kurtkę z kapturem i bezrękawnik o łącznej wartości 558,00 zł. Skradzione przedmioty M. K. i Ł. M. włożyli do czarnych toreb, które przez cały czas posiadali przy sobie. P. D. pierwszy opuścił Centrum Handlowe,

a potem zadzwonił do M. K. i Ł. M. pytając ich czy pojedą razem z nim do kolejnego Centrum Handlowego – Galerii (...) w W.. Mężczyźni powiedzieli, że też chcą tam jechać i po chwili dołączyli do P. D. stojącego na parking. Następnie dołączył do nich Ł. Z., a po wejściu do samochodu marki B., mężczyźni pojechali do Galerii (...). Po wejściu do pojazdu M. K.

i Ł. M. wyjęli z toreb skradzione przedmioty i włożyli je do pojazdu marki B..

Po przyjeździe do Galerii (...) mężczyźni ponownie rozdzielili się, a M. K. i Ł. M. udali się do sklepu (...). Mężczyźni posiadali przy sobie folię aluminiową, której kawałki włożyli w nogawki czterech par spodni R.. Folia umieszczona we wnętrzu zapobiegła włączeniu się alarmu antykradzieżowego, co umożliwiło Ł. M. i M. K. kradzież spodni. Oprócz nich mężczyźni ukradli trzy koszule. Łączna wartość skradzionych produktów marki R. wyniosła 619,93 zł. Po opuszczeniu sklepu (...) udali się do sklepu (...). Mężczyźni ukradli kurtkę ww. marki o wartości 239,00 zł. W tym czasie P. D.

i Ł. Z. chodzili po innych sklepach, ale nic nie kupili. Około godziny 20:00 wychodząc z Galerii spotkali oni M. K. i wraz z nim udali się do samochodu, gdzie czekali na Ł. M.. M. K. umieścił czarną torbę, w której znajdowały się skradzione

przedmioty do bagażnika pojazdu marki B.. W pewnym momencie do samochodu podeszli funkcjonariusze Policji i w związku z informacją o kradzieżach dokonanych na terenie Galerii (...) przystąpili do wylegitymowania mężczyzn. W tym samym czasie podszedł do nich Ł. M.. Funkcjonariusze Policji przystąpili wówczas do przeszukania bagażnika samochodu marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

W toku ww. czynności funkcjonariusze ujawnili w bagażniku ww. pojazdu przedmioty skradzione przez M. K. i Ł. M. w sklepach znajdujących się na obszarze F. A., F. (...) P. oraz Galerii (...), a także dwie torby koloru czarnego, trzy kawałki folii aluminiowej oraz obcegi. W związku z uzasadnionym podejrzeniem, że Ł. M. i M. K. są sprawcami kradzieży, funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania obydwu mężczyzn.

Dowody: wyjaśnienia Ł. M. (k. 120, 596v), wyjaśnienia oskarżonego M. K. (k. 114, 597); zeznania świadków: P. D. (k. 92-94), Ł. Z. (k. 96-97), A. S. (k. 176-177), K. K. (k. 71-72), B. B. (k. 79), M. H. (k. 83), I. I. (k. 100-101), N. M. (k. 37-38) oraz M. M. (k. 41-42); dowody z dokumentów: protokoły zatrzymania osoby (k. 3-4, 10-12, 17-18, 24-25, 108-109, 115-116), protokoły przeszukania osoby (k. 7-9, 13-16, 20-23, 28-30), protokół przeszukania pojazdu (k. 31-33), protokół oględzin rzeczy (k. 48-50), protokoły przeszukania pomieszczeń (k. 55-70), protokół zatrzymania rzeczy (k. 123-127), protokoły przeszukania (k. 168-175), protokoły okazania (k. 181-182, 185-186) oraz opinie sądowno-psychiatryczne (k. 468-474, 477-480).

Ł. M. ma 33 lata. Z zawodu jest cukiernikiem. Obecnie nie pracuje, odbywa karę pozbawienia wolności do 2022 r. Ł. M. jest kawalerem, nie ma dzieci ani innych osób pozostających na jego utrzymaniu. Mężczyzna nie leczył się psychiatrycznie ani w związku

z uzależnieniem od alkoholu. Ł. M. jest osobą uzależnioną od heroiny. Mężczyzna zażywał ww. środek odurzający oraz inne substancje psychoaktywne od około 15 lat. Ł. M. wielokrotnie podejmował próby leczenia odwykowego, jednak po jakimś czasie wracał do nałogu. W dniu zdarzenia będącego przedmiotem postępowania oskarżony był w ciągu heroinowym, jednak nie ograniczyło to zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu ani pokierowania swoim postępowaniem. Obecnie Ł. M. utrzymuje abstynencję. Oskarżony był wielokrotnie karany, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu (kradzieże, kradzież z włamaniem), a także przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Pierwszy raz Ł. M. został skazany w 2004 roku przez Sąd Rejonowy w P.. Przed dniem popełnienia czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania mężczyzna skazany został za przestępstwo kradzieży popełnione w warunkach recydywy (wyrok Sądu Rejonowego w Pułtusku z dnia 16 marca 2016 r., data uprawomocnienia się 28 maja 2016 roku). Ponadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Pułtusku z dnia 15 listopada 2010 roku (sygn. akt II K 974/09) Ł. M. skazany został na karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności obejmującą skazania za dwa przestępstwa kradzieży w wymiarze 6 i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności odbywał w okresie od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 1 lipca 2015 roku.

M. K. ma 30 lat. Posiada wykształcenie średnie ogólne. Z zawodu jest elektrykiem i pracuje jako specjalista do spraw technicznych osiągając z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 4000 zł netto miesięcznie. Jest kawalerem, nie ma dzieci ani innych osób pozostających na jego utrzymaniu. M. K. od kilkunastu lat zażywał narkotyki. W 2010 roku leczył się odwykowo w związku z uzależnieniem od heroiny. Po kilku latach oskarżony wrócił do nałogu, w okresie, w którym doszło do popełnienia zarzucanego mu czynu znajdował się w ciągu narkotykowym, zażywając codziennie heroinę. Mimo powyższego oskarżony był w stanie rozpoznać znaczenie zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Obecnie oskarżony nie zażywa środków odurzających. M. K. był dwukrotnie karany za przestępstwa kradzieży (wyroki Sądu Rejonowego w Pułtusku, wydane w 2016 roku). Wobec mężczyzny Sąd orzekł kary o charakterze wolnościowym (grzywna i ograniczenie wolności).

Dowody: dane osobopoznawcze, dane dotyczące karalności oskarżonych – k. 131-136, k. 537-541, k. 547-548, odpisy wyroków – k. 141-149, k. 152-165, opinie sądowno-psychiatryczne dotyczące oskarżonych – k. 468-474, 477-480.

Oskarżony **M. K.** przesłuchiwany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 114).

Na rozprawie **M. K.** podtrzymał swoje stanowisko procesowe przyznając się do zarzucanego mu czynu. Na rozprawie oskarżony potwierdził wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego. Złożył też krótkie wyjaśnienia, w których stwierdził, że bardzo żałuje popełnionego czynu. Dodał, że w dniu jego popełnienia znajdował się w ciągu narkotykowym, zażywając codziennie heroinę. W związku z powyższym nie myślał wtedy logicznie i w celu zdobycia narkotyków „był w stanie zrobić wiele głupot”. Oskarżony wyraził również chęć dobrowolnego poddania się karze (k. 597).

Oskarżony **Ł. M.** w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmawiając jednocześnie składania wyjaśnień (k. 120). Oskarżony podtrzymał swoje stanowisko w toku postępowania sądowego, ponownie korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Oskarżony wyraził również chęć dobrowolnego poddania się karze (k. 596v).

Wyjaśnienia oskarżonego **M. K.** zasługują na miano wiarygodnych. Dodać należy, że oskarżony oświadczył iż odbywał leczenie odwykowe w związku

z uzależnieniem od substancji psychoaktywnych. W związku z powyższym oskarżony został poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu na okoliczność ustalenia czy z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych jego zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu lub kierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona. Biegli w oparciu o wynik badania oraz załączoną do akt sprawy dokumentację medyczną stwierdzili, że **M. K.** w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu

i pokierowania swoim postępowaniem. Z opinii wynika bowiem, że mimo stwierdzonego

u oskarżonego uzależnienia od substancji psychoaktywnych, nie stwierdzono u niego objawów psychodegradacji. Ponadto biegli wskazali, że stan psychiczny oskarżonego pozwala na jego udział w postępowaniu oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny (opinia – k. 477-480).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że **M. K.** był świadomy treści złożonych wyjaśnień, zatem jego przyznanie się do winy nie budzi wątpliwości pod tym względem. Sąd nie miał również wątpliwości co do treści lapidarnych wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, w których wskazał on, że w dniu objętym zarzutem zażywał narkotyki. Ze zgromadzonej dokumentacji medycznej i opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że oskarżony jest osobą uzależnioną od środków odurzających. Ponadto ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika by ww. okoliczność była w jakikolwiek sposób kwestionowana. Dodać należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje na to, że **M. K.** dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Wątpliwości Sądu nie budziło również przyznanie się do winy oskarżonego **Ł. M.**. Oskarżony podobnie jak **M. K.** oświadczył, że odbywał leczenie odwykowe w związku z uzależnieniem od substancji psychoaktywnych. Dodał, że w okresie objętym zarzutem zażywał ciągami heroinę. W związku z powyższym **Ł. M.** poddany został badaniu sądowo-psychiatrycznemu, na okoliczność ustalenia czy z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych jego zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu lub kierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona. Biegli w oparciu o wynik badania oraz załączoną do akt sprawy dokumentację medyczną stwierdzili, że **Ł. M.** w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu

i pokierowania swoim postępowaniem (opinia – k. 468-474). Z uwagi na powyższe przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu nie budziło wątpliwości. Na jego sprawstwo wskazuje również zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

W ocenie Sądu na miano wiarygodnych zasługują zeznania świadków przesłuchanych

w toku postępowania przygotowawczego: **P. D.** (k. 92-94), **Ł. Z.** (k. 96-97), **A. S.** (k. 176-177), **K. K.** (k. 71-72), **B. B.** (k. 79), **M. H.** (k. 83), **I. I.** (k. 100-101), a także **N. M.** (k. 37-38) i **M. M.** (k. 41-42).

P. D. i Ł. Z. znali oskarżonych z widzenia. Kiedy M. K. i Ł. M. dowiedzieli się, że świadkowie wybierają się do W. na zakupy, spytali P. D. czym mogą wybrać się z nimi do stolicy. Świadek zgodził się na powyższe i w dniu 15 października 2016 roku czwórka ww. mężczyzn udała się w podróż prowadzoną przez świadka pojazdem marki B.. P. D. i Ł. Z. nie byli bezpośrednimi świadkami zarzucanych oskarżonym czynów, niemniej jednak wskazali że wraz z oskarżonymi udali się do obiektów handlowych, na terenie których Ł. M.

i M. K. dokonali kradzieży. Zeznania ww. świadków były szczegółowe, logiczne

i spójne. Świadek Ł. Z. nie zeznał wprawdzie, że Ł. M. i M. K. przebywali w Centrum Handlowym (...), jednak sami oskarżeni przyznali, że ww. okoliczność miała miejsce, a świadek nie miał obowiązku jej pamiętać. Dodać należy, że nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważałyby wiarygodność tych świadków. Wiarygodne były również zeznania pozostałych świadków, pracowników obiektów, na terenie których doszło do kradzieży przedmiotów wskazanych w akcie oskarżenia. Świadek A. S. (k. 176-177) była kierownikiem działu sklepu (...) znajdującego się w Centrum Handlowym (...). A. S. nie była bezpośrednim świadkiem kradzieży, a o ww. zdarzeniu dowiedziała się do kierownika sklepu. Świadek rozpoznała parę butów marki (...) jako przedmiot stanowiący własność tego sklepu. Kolejnymi osobami przesłuchanymi

w charakterze świadków byli pracownicy obiektów znajdujących się na terenie Centrum Handlowego (...) w P., tj. B. B., M. H. i I. I.. Świadców ci zeznali, że o kradzieżach dokonanych na terenie sklepów (...), Adidas i T. R. dowiedzieli się od pracowników ww. sklepów poinformowanych z kolei

o kradzieżach przez funkcjonariuszy Policji. Po okazaniu ww. osobom przedmiotów zatrzymanych przez Policję świadkowie rozpoznali je jako własność ww. sklepów. Podobny charakter miały zeznania K. K., która dowiedziała się o kradzieży dokonanej

w kolejnym sklepie (T.) znajdującym się na obszarze F. (...) od pracownika tego sklepu. Świadek ujawniła brak kurtki wśród przedmiotów przeznaczonych na sprzedaż, ponadto w sklepie znajdował się chip zabezpieczający do ubrań. Świadców w osobach N. M. oraz M. M. byli pracownikami sklepów znajdujących się na obszarze Galerii (...), tj. odpowiednio (...) i R.. Świadców poinformowani zostali o kradzieży przez pracowników ochrony obiektu. Po uzyskaniu ww. informacji udali się oni do pomieszczenia ochrony. Świadek M. M. wśród okazanych mu przedmiotów rozpoznał te, które stanowiły własność sklepu (...). N. M. stwierdziła z kolei, że zatrzymana kurtka stanowi własność sklepu (...).

Wskazać należy, że podobnie jak w przypadku świadków P. D.

i Ł. Z., żadna z osób będących pracownikami sklepów z odzieżą i obuwiem nie była naocznym świadkiem czynu zarzucanego oskarżonym. Niemniej jednak świadkowie, jako osoby obce dla oskarżonych nie miały żadnych powodów, żeby fałszywie oskarżać któregokolwiek z ww. mężczyzn.

Odnosząc się do zeznań świadków dodać należy, że Sąd uznał, że ich przesłuchanie na rozprawie nie jest konieczne, a strony postępowania nie sprzeciwiły się powyższemu. W związku z powyższym mając na uwadze treść art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., Sąd uznał ich zeznania za ujawnione bez odczytywania.

Dodać w tym miejscu należą że istotne uzupełnienie zeznań świadków stanowiły zgromadzone w postępowaniu dokumenty, wśród których wskazać należy zwłaszcza protokół przeszukania pojazdu użytkowanego przez świadka P. D. (k. 31-33), protokół oględzin rzeczy zabezpieczonych w toku ww. przeszukania (k. 48-50), a także protokoły okazania (k. 181-182, k. 185-186). Z treści protokołu przeszukania oraz oględzin wynika, że w bagażniku pojazdu marki B. znajdowały się przedmioty skradzione ze sklepów znajdujących się na obszarze F. A., F. (...) oraz Galerii (...), na co wskazują oznaczenia ww. przedmiotów wskazujące na wyprodukowanie ich przez określonych producentów.

Z dokumentu wynika również, że w bagażniku ww. samochodu znajdowała się folia aluminiowa oraz obcegi. W protokołach okazania (k. 181-182, 185-186) odnotowano z kolei, że pracownicy sklepów (...) oraz T. potwierdzili, że skradzione przedmioty ww. marek pochodzą ze sklepów, w których dokonano kradzieży.

Dokumenty, o których mowa powyżej sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji określających ich formę i treść, a tym samym Sąd uznał je za odzwierciedlające w sposób wierny okoliczności w nich opisane. Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom tym odmówić wiarygodności. Strony postępowania również nie kwestionowały ich treści. Z tych samych względów Sąd za wiarygodne uznał pozostałe dokumenty zaliczone do materiału dowodowego, w tym zwłaszcza dane o karalności oskarżonych (k. 131-136, k. 537-541, k. 547-548), a także odpisy wyroków orzeczonych wobec Ł. M. (k. 152-165).

W ocenie Sądu opinie sądowo-psychiatryczne dotyczące Ł. M. oraz M. K. należy uznać za sporządzone w sposób prawidłowy. Zostały one przygotowane przez osoby legitymujące się wiedzą i doświadczeniem z dziedziny psychiatrii w oparciu o dokumentację medyczną zawierającą dane zgromadzone przez specjalistów z zakresu uzależnień oraz o badanie sądowo-psychiatryczne. Ponadto opinie zostały przedstawione w sposób przejrzysty i należycie uzasadnione. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do podważania ustaleń i wniosków wynikających z tej opinii. Nie ujawniły się również żadne okoliczności, które podważałyby kompetencje biegłych.

Nie budziły wątpliwości Sądu pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy. Dowody te zgromadzone zostały prawidłowo, zaś rzetelności, prawdziwości i fachowości powyższych dokumentów strony nie kwestionowały, zaś Sąd nie znalazł podstaw, aby tych cech owym dokumentom odmówić.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił uznać oskarżonych **Ł. M.** oraz **M. K.** za winnych tego, że wspólnie i w porozumieniu w dniu 15 października 2016 roku działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem:

- w W. przy ul. (...) na terenie CH Galeria (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) odzieży w postaci trzech sztuk koszul oraz czterech sztuk spodni o łącznej wartości 619,93 zł, czym działali na szkodę (...) S.A, ze sklepu (...) kurtki o wartości 239,00 zł, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o.,

- w P. przy ul. (...) na terenie CH F. (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ze sklepu (...) kurtki o wartości 599,99 złotych, czym działali na szkodę (...) S.A., ze sklepu (...) bluzy z kapturem o wartości 186,00 złotych, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o., ze sklepu (...) trzech par butów sportowych, kurtki oraz dwóch koszulek o łącznej wartości 1 744,00 złotych, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o. oraz ze sklepu (...) kurtki i bezrękawnika o łącznej wartości 558,00 złotych, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o.,

- w W. przy ul. (...), na terenie CH F. A. dokonali zaboru w celu przywłaszczenia jednej pary butów N. o wartości 405,00 złotych, czym działali na szkodę (...) sp. z o.o.,

przy czym Ł. M. dodatkowo czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne. Tym samym zachowanie M. K. należało zakwalifikować jako czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a zachowanie Ł. M. jako czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Za zabór uznaje się z kolei wyjęcie rzeczy spod władztwa innej osoby i objęcie jej we władanie przez sprawcę wbrew woli osoby dysponującej i bez podstawy prawnej. Kradzież jest przestępstwem umyślnym i kierunkowym. Sprawca tego przestępstwa działa w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej, co oznacza że zamierza traktować ją jaką własną czyli włączyć ją do swojego majątku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1998 roku, IV KKN 98/98). Przepis art. 12 k.k. stanowi natomiast, że dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać za udowodnione sprawstwo oskarżonego Ł. M. co do zarzucanego mu czynu. Oskarżony przyznał się do jego popełnienia, a na jego sprawstwo wskazują również zeznania świadków oraz dowody z dokumentów. Nie ulega wątpliwości, że Ł. M. dopuścił się kradzieży, zabierając w celu przywłaszczenia produkty różnych marek ze sklepów znajdujących się na obszarze W. i P.. Skradzione przedmioty ukryte zostały w bagażniku samochodu P. D., bez jego wiedzy i zgody.

Do tożsamyh wniosków Sąd doszedł analizując zachowanie drugiego oskarżonego M. K., który dopuścił się kradzieży przedmiotów wskazanych w akcie oskarżenia działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. M..

W oparciu o zeznania P. D. i Ł. Z. Sąd ustalił, że oskarżeni zwrócili się do pierwszego z ww. mężczyzn, który zamierzał pojechać samochodem do W., z prośbą o zabranie ich ze sobą. Mężczyzna wyraził zgodę i czworo mężczyzn poruszając się pojazdem marki B. prowadzonym przez P. D. pojechali

w pierwszej kolejności do centrum handlowego (...) znajdującego się w W. w dzielnicy B.. Po przyjeździe na miejsce kierujący pojazdem marki B. wraz

z Ł. Z. udali się na zakupy, natomiast oskarżeni w tym czasie weszli do sklepu (...) kradnąc z niego parę butów ww. marki o wartości 405 zł. Następni pojazdem prowadzonym przez P. D. mieszkający w N. mężczyźni pojechali do P. i udali się wspólnie do Centrum Handlowego (...). Po wejściu do budynku Ł. M. i M. K. ponownie odłączyli się od znajomych i udali się do sklepów (...), P., Adidas i T. R. zabierając z nich w celu przywłaszczenia odzież i buty różnych marek. W dalszej kolejności po opuszczeniu Centrum Handlowego oskarżeni i ich znajomi pojechali do znajdującej się w W. Galerii (...). Po wejściu na teren obiektu Ł. M. i M. K. udali się do sklepów (...) oraz R., skąd ukradli kolejne przedmioty. O kradzieżach powiadomieni zostali funkcjonariusze Policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonych w pobliżu Galerii (...). Skradzioną odzież

i obuwiu oskarżeni umieścili w bagażniku pojazdu marki B., bez wiedzy i zgody kierującego, tj. P. D..

Mając na uwadze powyższe Sąd nie miał wątpliwości, że Ł. M. i M. K. dopuścili się zarzucanego im czynu działając wspólnie i w porozumieniu. Oskarżeni wspólnie poruszali się po obiekcie, unikając jednocześnie towarzystwa (...)

i Ł. Z.. Ponadto z niekwestionowanych przez oskarżonych zeznań P. D. wynika, że Ł. M. i M. K. znali się, a M. K. spytał świadka czy może zawieźć do W. drugiego z oskarżonych, który był jego kolegą. Oskarżeni nie kwestionowali także wskazanej przez P. D. okoliczności, że w czasie poruszania się po centrach handlowych obydwaj oskarżeni posiadali przy sobie czarne torby, ujawnione następnie w czasie przeszukania bagażnika pojazdu marki B.. Biorąc zatem pod uwagę wspólny wyjazd mężczyzn do W., wspólne poruszanie się po obiektach, na terenie których znajdowały się sklepy z odzieżą i obuwiem, a także posiadane przez oskarżonych przedmioty (torby, folia aluminiowa), Sąd nie miał wątpliwości, że Ł. M. i M. K. dopuszczając się zarzucanego im czynu działali wspólnie

i w porozumieniu.

Sąd ustalił również, że kradzieże dokonywane przez oskarżonych stanowiły jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k. (czyn ciągły). Ł. M. i M. K. dokonali ww. kradzieży jednego dnia, dlatego z całą pewnością należy uznać, że zachowania te miały miejsce w krótkich odstępach czasu. Oskarżeni dokonali siedmiu zachowań przestępnych (kradzieży). Nie budzi również wątpliwości zamiar dokonania przez oskarżonych ww. kradzieży. W celu dokonania tego występku Ł. M. i M. K. udali się do W. wiedząc, że P. D. i Ł. Z. jadą tam w celu zakupu butów. Będąc na miejscu wspólnie dokonali kradzieży używając do tego celu zabranych ze sobą przedmiotów (kawałki folii aluminiowej), a następnie zostawiając skradzione przedmioty w bagażniku pojazdu P. D. i nie informując go o ww. fakcie. Sposób zachowania oskarżonych jednoznacznie wskazuje zatem na towarzyszący im zamiar zaboru odzieży i obuwiu w celu przywłaszczenia. Dodać należy w tym miejscu, że Ł. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach opisanych w treści art. 64 § 1 k.k. Stosownie do treści tego przepisu jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Ł. M. dopuścił się kradzieży będącej przedmiotem niniejszego postępowania w dniu 15 października 2016 roku. Miało to miejsce w ciągu 5 lat po odbyciu kary za inną kradzież,

a więc tożsame przestępstwo. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pułtusku z dnia 15 listopada 2010 roku, sygn. akt II K 974/09, Ł. M. skazany został na karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności obejmującą skazania za dwa przestępstwa kradzieży w wymiarze 6 i 4 miesięcy. Następnie wyrokiem łącznym z dnia 19 listopada 2012 r., sygn. akt II K 165/12 kary orzeczone ww. wyroku zostały połączone z karą orzeczoną w sprawie o sygn. akt II K 559/09. Oskarżony karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności odbywał w okresie od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 1 lipca 2015 roku. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że Ł. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu działając w warunkach recydywy zwykłej, dlatego też czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania stanowił przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw.

z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Przy wymiarze kar Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Według treści art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze

i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do treści przepisu art. 53 § 2 k.k. Sąd wymierzając karę uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się sprawcy po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wina oskarżonego Ł. M. co do przypisanego mu czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. nie budzi wątpliwości. Oskarżony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi. Nie zachodziła przy tym żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu albo winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby nie można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji. Ponadto mimo stwierdzonego uzależnienia od środków odurzających biegli psychiatrzy nie stwierdzili by tempore criminis wprawił się on w stan odurzenia, którego skutków oskarżony nie mógł przewidzieć na podstawie wiedzy ogólnej i własnych doświadczeń. Jego zachowanie – mimo wcześniejszej karalności - wskazywało na zupełnie bezkrytyczne podejście do zasad porządku publicznego sankcjonowanych przepisami ustawy karnej. W momencie dokonania przypisanych czynów zabronionych oskarżony miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem. Nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączająca winę czy bezprawność czynów.

Do podobnych wniosków Sąd doszedł w przypadku oskarżonego M. K., którego czyn wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego M. K. uzasadnia stwierdzenie, że należy od niego oczekiwać przestrzegania porządku prawnego. Sąd nie dopatrył się też żadnej okoliczności wyłączającej bezprawność albo winę. Z materiału dowodowego nie wynika by zaistniała okoliczność usprawiedliwiająca zachowanie niezgodne z prawem. Stwierdzone uzależnienie od środków odurzających nie spowodowało u oskarżonego ograniczenia poczytalności, biegli wykluczyli by zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się

w stanie tzw. „głodu narkotykowego”. M. K. miał zatem niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem, a jednak postąpił inaczej.

Przypisane oskarżonym czyny cechują się również wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżeni działali z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ponadto z akt sprawy nie wynika by w stosunku do któregokolwiek z nich zachodziła sytuacja uzasadniająca zrozumienie ze strony Sądu. Z pewnością za taką nie może zostać uznana konieczność zdobycia środków finansowych na zakup środków odurzających, a na taką motywację towarzyszącą dokonaniu przestępstwa wskazywał oskarżony M. K..

Okolicznością obciążającą w przypadku Ł. M. jest jego wielokrotna karalność. Ze zgromadzonych w postępowaniu dokumentów dotyczących jego karalności wynika, że oskarżony dopuścił się wielu przestępstw, w tym występków z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii, a także występków przeciwko mieniu (głównie przestępstwa kradzieży). Ł. M. w okresie czterech lat poprzedzających wydanie wyroku był dziesięciokrotnie skazywany za kradzieże na kary pozbawienia wolności (bezwzględnej i z warunkowym zawieszeniem) i ograniczenia wolności. Ponadto czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania Ł. M. dopuścił się w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., tj. w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne. Okolicznością łagodzącą z pewnością jest przyznanie się oskarżonego do winy i skrucha, którą Sąd uznał za szczerą.

Oskarżony M. K. również był wcześniej karany, jednak w odróżnieniu od Ł. M. dopuścił się jedynie dwóch przestępstw, a Sądy nie orzekały wobec niego kar pozbawienia wolności. Jeden z wyroków wydanych w ww. sprawach zapadł ponadto w trakcie toczącego się postępowania. Podobnie jak Ł. M., M. K. okazał szczerą skruchę, co stanowi okoliczność łagodzącą.

Czyn, którego dopuścili się oskarżeni, tj. przestępstwo kradzieży zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Mając na uwadze, iż oskarżony Ł. M. dopuścił się go w warunkach recydywy zwykłej, stosownie do treści art. 64 § 1 k.k., Sąd mógł wymierzyć mu karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 7 lat i sześciu miesięcy (górną granicę zagrożenia za czyn z art. 278 § 1 k.k. zwiększoną o połowę).

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego Ł. M. za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za na podstawie ww. przepisów skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności

w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również uwzględnia fakt, iż Ł. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu

w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. Postępowanie oskarżonego prowadzi do wniosku, że nie szanuje on porządku prawnego. Mimo kilkukrotnego wymierzenia mu zarówno kar wolnościowych (ograniczenia wolności), jak też kar bezwzględnej pozbawienia wolności, Ł. M. nie wyciąga wniosków dotyczących swojego zachowania i ponownie wchodzi w konflikty z prawem. Powyższa okoliczność prowadzi do wniosku, że wymierzone oskarżonemu kary nie wypełniały swoich celów. Ustawowo deklarowanym celem wykonywania kary pozbawienia wolności jest wzbudzenie w skazanym woli współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądanym postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego i tym samym powstrzymania się od powrotu do przestępstwa (art. 67 § 1 k.k.w.). Wielokrotna karalność Ł. M. prowadzi do wniosku, że wymierzone mu kary nie osiągnęły swoich celów. Z powyższych względów Sąd uznał, że zasadne będzie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze wyższym niż orzekane do tej pory, uwzględniającego również fakt iż Ł. M. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach recydywy i wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności (punkt I wyroku).

Oskarżonemu M. K. Sąd wymierzył karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Zdaniem Sądu wymierzona M. K. kara uwzględnia stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony. M. K. w odróżnieniu od Ł. M. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu w warunkach recydywy. Ponadto oskarżony był wprawdzie dwukrotnie karany, jednak nie została wobec niego orzeczona kara pozbawienia wolności, a wyroki skazujące orzeczone zostały w 2016 roku. Powyższa okoliczność prowadzi do wniosku, że czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania, nie świadczy o tym, że oskarżony przejawia lekceważenie dla porządku prawnego, zaś dokonane przez niego przestępstwa uznać można za chwilowe następstwa uzależnienia od narkotyków, które M. K. stara się zwalczać. Obecnie oskarżony pracuje, dlatego należy

uznać że zdaje sobie sprawę z popełnionych błędów, a jego postawa uzasadnia przekonanie, że w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał że wystarczające będzie wymierzenie oskarżonemu M. K. kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych i w ten sposób orzekł w punkcie II wyroku.

W punkcie III wyroku Sąd na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu Ł. M. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 15 października 2016 roku, godz. 19:40 do dnia 17 października 2016 roku, godz. 16:00. W punkcie IV wyroku Sąd zaliczył okres pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w postaci zatrzymania od dnia 15 października 2016 roku, godz. 19:40 do dnia 17 października 2016 roku, godz. 15:30, na poczet kary grzywny orzeczonej wobec M. K.. W związku z zaliczeniem ww. okresu zatrzymania na poczet ww. kary, Sąd uznał ją za wykonaną w wymiarze 4 stawek dziennych.

Wskazać należy, iż Sąd nie nakładał na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych (art. 46 § 1 k.k.), albowiem wszystkie skradzione przedmioty zostały odzyskane, a następnie zostały zwrócone do sklepów, w których oskarżeni dopuścili się przestępstwa kradzieży. Zwrot przedmiot został potwierdzony pisemnymi oświadczeniami upoważnionych pracowników sklepów, które to oświadczenia znajdują się w aktach sprawy.

Mając na uwadze, iż oskarżonemu Ł. M. wyznaczono obrońcę z urzędu, Sąd w punkcie V wyroku na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. F. kwotę 588,00 złotych tytułem wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej oskarżonemu. Podstawą przyznania wynagrodzenia w ww. wysokości była treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714). Zgodnie z treścią § 17 ust. 2 pkt 3 opłata za obronę z urzędu

w postępowaniu zwyczajnym przed sądem rejonowym wynosi 420,00 złotych. Mając na uwadze, iż adwokat obecna była na trzech rozprawach należało przyznać jej wynagrodzenie obliczone wg wzoru 420 (stawka za udział w rozprawie) + 2 x 84,00 zł (20% stawki w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień - § 20 Rozporządzenia), a więc w kwocie 588,00 złotych powiększonej o stawkę należnego podatku od towarów i usług VAT.

Z powyższych względów, na tej samej podstawie, biorąc pod uwagę iż obrońca oskarżonego M. K., J. F. obecny był również na trzech rozprawach, Sąd w punkcie VI wyroku przyznał mu wynagrodzenie w tej samej wysokości jakie przyznano obrońcy oskarżonego Ł. M., tj. w kwocie 588,00 złotych powiększonej o stawkę należnego podatku od towarów i usług VAT (punkt VI wyroku).

Mając na uwadze, iż jeden z podmiotów pokrzywdzonych przestępstwem ((...) sp. z o.o.) ustanowił pełnomocnika reprezentującego jego interesy jako oskarżyciela posiłkowego, Sąd zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz tego podmiotu kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem tego pełnomocnika (pkt. VII wyroku). Podstawą przyznania ww. wynagrodzenia były przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.). Zgodnie z treścią § 11 ust. 2 pkt 3 ww. rozporządzenia stawka minimalna za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 840 złotych. Przepis ten stosuje się odpowiednio do pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Jeżeli rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, to wówczas wynagrodzenie jest podwyższone o 20% (§ 17 pkt 1 ww. rozporządzenia). Mając na uwadze iż pełnomocnik obecny był na sześciu terminach rozprawy, zasadne było przyznanie mu wynagrodzenia w kwocie 1 680,00 zł [840,00 zł + (5 x 164,00 zł)], w ten sposób że od każdego z oskarżonych zasądzono kwotę po 840,00 złotych.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił obydwu oskarżonych z ich ponoszenia przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Sąd miał na uwadze iż Ł. M. w związku z koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności pozbawiony będzie możliwości zarobkowania. Z kolei oskarżony M. K. nie jest wprawdzie osobą pozbawioną wolności, jednak osiągnęte dochody w pierwszej kolejności powinien przeznaczyć na

zapłatę orzeczonej kary grzywny oraz wynagrodzenia zasądzonego na rzecz pełnomocnika jednego z pokrzywdzonych przestępstwem podmiotów ((...) sp. z o.o.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy oskarżonego Ł. M..